

τήν τσέπη του σακακιού μου το γάντι και της το έδωσα. 'Εκείνη άρχισε να φορη τα γάντια της με κινήσεις άργες. Κι' εγώ στεκόμουν πάντα κοντά της σαν μαγευμένος. Κύτταξα τα χέρια της, τα θαυμάσια χέρια της...

— Είλες κάτι παρόξενο, κίτριε, μου είπε με τη χαϊδευτική της φωνή. 'Από τον καρπό που έχασα το γάντι μου, δεν μπορούσα να ήσυχάσω. Πώς να σάς το πώ... Νά, έτσι σαν να έννοιωθα, ότι μου είχαν πάρει κάτι απ' την ίδια μου την ύπαρξη. Σάν κάποιος να με κρατούσε μ' έναν άόρατο δεσμό. Και μιά νύχτα, σάς είδα στον ύπνο μου. Νά, έσάς τον ίδιο, που δεν σάς ξανάχα ιδεί ποτέ προηγουμένους στη ζωή. Σάς είδα να έρχοσθε ξανάνα στο δωμάτιό μου και να μου δίνετε το γάντι μου. Μά τόσο ζοηρά, τόσο ζοηρά! Μόλις σάς αντίκρισα από όλιγου, σάς γνώρισα άμέσως. Και βέβαια, ότι είσθε αυτός που βρήκατε το γάντι μου, σάς το ζήτησα.

Τότε έπηρα κι' εγώ θάρρος και της διηγήθηκα όλα τα παράδοξα συναισθήματα που έννοιωθα τόσες ήμέρες, από τη στιγμή που βρήκα το γάντι της. Πώς την είδα κι' εγώ μιά νύχτα μπροστά μου ολοζώντανα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Εκείνη έμεινε για μιά στιγμή σκεπτική κι' ύστερα είπε :

— Είλε' αλήθεια παρόξενα δι' αυτά. 'Ισως ταιριάζουν οι μαγνητισμοί μας, ή ψυχές μας, πους ξέρει ;

Και κοκκίνησε ελαφρά.

Κατόπιν είπε πò θαροτά :

— Μά τόση ώρα δεν σάς είπα οπτε ένα ευχαριστώ, 'Αλήθεια, πώς πρέπει να σάς εύχαριστώ ;

Κι' εγώ δεν έξωα πώς, από λεπτοισμό ή από μεγάλη τάμνη της είπα :

— Σάς παρακαλώ, να μου επιτρέψετε να φιλήσω το χέρι σας.

'Εκείνη χαμογέλασε και απάντησε :

— Μά τώρα πειά έχω φορέσει τα γάντια μου. 'Ελάτε να μ' επισκεφθήτε αύριο στο σπίτι μου. Νά, μένω εκεί άκριβώς.

Και μου έδειξε ένα μέγαρο, λίγο πò πέρα.

— Πώς θα σάς ζητήσω ; τη ρώτησα.

— Θά ζήτησθε, μου απάντησε, την κυρία 'Αλίση Μπελάο.

— Κυρία... Κυρία... ψιθύρισα και μέσα μου έλεγα : Άυστοχία μου, είνε παντοφρεμμένη !...

'Εφηνε κατόπιν, Κι' εγώ έμεινα στη θέση μου, κυττάζοντάς την με θαυμασμό.

Θεέ μου !... Τί ώραία που ήταν !... 'Ητανε σαν βασίλισσα των παραμυθιών.

Μά κι' όλη αυτή ή περιπέτεια δεν είνε σαν παραμύθι :

26 'Α π ρ ι λ ί ο υ. — Πήγα σπίτι της. Με δέχτηκε μ' άνωποκρητη χαρά. 'Ηταν πολύ ώραότερη χωρίς καπέλλο, φαινόταν ακόμα πò νέα. Φίλησα το χέρι της. Το πήρα μέσα στο χέρι μου και το έφερα στα χείλη μου. Εύδοιάζε, όπως και το γάντι. Πόσο το είχα ποθήσει αυτό το χέρι !

'Η κι 'Αλίση Μπελάο είνε χήρα. 'Ο άντρας της ήταν πολύ πλούσιος, αλλά φιλόσθενος. Πέθανε λίγον καρò μετά το γάμο τους. Πολλοί νέοι, όφραιοι και πλούσιοι, τη ζήτησαν για γυναίκα τους. Μά αυτή θέλει να παντρευτεί από άγάπη. 'Ηταν μικρούλα όταν την παντρεψαν οι γονείς της και δεν ήξερε τη ζωή. Τώρα θέλει ν' αγαπήση.

Μά είνε πολύ δύσκολη και κανένας απ' όσους την περιστοιχίζον δεν της άρέσει.

Της διηγήθηκα κι' εγώ τί δική μου ζωή, ότι έχασα την περιουσία μου στον πόλεμο και είμια πειά φτωχός και μόνος, τόσο μόνος... 'Έτσι, σιγά-σιγά, άνοιξαμε έντελώς τις καρδιές μας ó ένας στον άλλο, γίναμε φίλοι.

10 Μ α ι ο υ. — Τί να γράψω; Τί να πώ; 'Ο,τι κι' άν γράψω, θα είνε τόσο καρò, τόσο λίγο μπροστά στην άπειρη, τη θεία χαρά που πλημμυρίζει όλη μου την ύπαρξη...'

'Από χθές είμια ó άραβωνιστικός της 'Αλίσης. Νάι. Θεέ μου !...

Τò μόνο που μ' έκανε να διατάξω για την έννοιά μας, ήταν ή φτώχεια μου. Μά όταν θέλησα να το πώ στην 'Αλίση, μου έβλεισε το στόμα με τò όμορφο μωρομένο της χερσά.

'Έτσι κάνει πάντα και μ' άποστομόνει. Κι' εγώ ξεχνώ πειά τα πάντα και φίλθ, φίλθ, τò ύπέροχο χέρι της...

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ, Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΓΑΣ

'Όταν ó μακαρίτης 'Όθων ήρθε στην 'Ελλάδα βασιλεύς, παράγγειλε να του στείλουν απ' την Εύρώπη έναν άστρονόμο, έναν ρολογά κι' έναν γιατρό, για να δασκαλέψουνε στους υπηρέτους του καθέννας την τέχνη του.

Οί τρεις ξένοι βγήκαν απ' τò βατόρι που τους έφερε στην 'Ελλάδα στην Πάτρα κι' από κει τραβήξαν για την πρωτεύουσα. Στο δρόμο που πήγαιναν για την 'Αθήνα, βράδυνασαν και κάθησαν να περάσουν τη νύχτα σ' ένα μύλο.

'Ο μυλωνάς τους υποδέχτηκε όπως έπρεπε και τους έτοιμασε για φαί μιά μπουγάτσα κι' ένα κοτόπουλο κι' ακόμα τους έφερε να πουν παλιό κρασί.

Οί ξένοι κάθησαν τότε απ' τη μιά μεριά του τραπέζιου κι' άρχισαν να τρώνε. 'Από την άλλη καθόταν ó μυλωνάς, που είχε βάλει κάτω μια ζεστή μπουμπότα και την έτρωγε με όρεξη.

'Ο γιατρός δεν τον άφανε καθόλου απ' τα μάτια του και, βλέποντας τη χαλάστρα που έκανε ó μυλωνάς στη ζεστή μπουμπότα, γύρισε στους άλλους συντρόφους του και τους είπε στη γλώσσα τους :

— Τόν βλέπετε αυτόν ; Σάς άρχισα πώς τη νύχτα θά σκάση απ' τò φαί. 'Εμεις όμως να τού ποίμε να μίς στρόψη έξω να κοιμηθούμε και τò πρωί ής έθρονον οι δικοί του να τον πάρουν πεθαμένο.

Μά μόλις από κοινού κι' οι τρεις εξεδήλωσαν την επιθυμία τους αυτή στο μυλωνά, εκείνος τους απάντησε :

— 'Όχι, άφεντικά. Δεν κάνει να κοιμηθήτε έξω, γιατί τη νύχτα θά πέση δυνατή βροχή...'

'Ο άστρονόμος τότε βγήκε έξω, κύτταξε καλά τόν ούρανό κι' όταν ξαναγύρισε μέσα, είπε στους άλλους :

— Αυτός δεν ξέρει τί του γίνεται. Νά τού πήτε να μίς στρόψη έξω.

Κι' επέμειναν στο μυλωνά να τους στρόψη να κοιμηθούν έξω.

'Έτσι κι' έγινε πράγματι.

Τη νύχτα όμως ξεσπασε ξαφνικά δυνατή μπόρα κι' οι ξένοι άρχισαν να χτυπούν την πόρτα του μυλωνά, για να τους άνοιξη να μπειν μέσα.

'Εκείνος τους άνοιξε πρόθυμα και τους έστρωσε μέσα στο μύλο.

Μά δεν πέρασε άρετη ώρα κι' οι ξένοι φώναζαν καλά τού μυλωνά να σηκωθεί και να τους έτοιμάση για να φύγουν.

— Κοιμηθήτε ! τους είπε ó μυλωνάς. Δεν είνε καρòς να φύγετε. 'Εχουμε ακόμα τέσσερες ώρες ως τού να φέξη.

'Εκείνοι όμως επέμειναν, άνοιξαν τò λυχνάρι, κύτταξαν τò ρολόι κι' είδαν πώς είχε δίκο ο μυλωνάς. Τότε τόν ρώτησε ó ρολογάς :

— 'Από τού ήξερες σου την ώρα ;

— Νά, πειν από λίγο γκάρισε ó γαδάρος μου !

— Κι' από τού κατάλαβες πώς θά βρέξη ; τόν ρώτησε ó άστρονόμος.

— Τò δειλιό είχα δει τα γουρούνια να κυλιούνται και να φωνάζουνε !

— Και πώς τα κατάφερες και χόνεψες όλη εκείνη τη μπουμπότα, που έφαγες αποβραδύς ; τόν ρώτησε τέλος ó γιατρός.

— Μόλις έφαγα, πήγα έδω παρακάτω στη βρύση, ήπα νερό και την έχόνεψα !

Τότε οι ξένοι κίνησαν τò κεφάλι τους κι' ειλαν άναμεταξύ τους :

— Πάμε να φύγουμε ! Τί θέλουμε να καθήσουμε μαζί μ' αυτούς τους ανθρώπους που τα γουρούνια τους είνε άστρονόμοι, τὰ γαιθούρια τους ρολογάδες κι' ή βρύσες τους γιατροί ;

Κι' έτσι γύρισαν πίσω κι' έφυγαν για την πατρίδα τους, χωρίς να ίδουν οπτε την 'Αθήνα...

Η ΔΔ'ΚΗ ΜΟΥΣΑ

'Ηθελα να μουν όμορφος, να μουν καλλιπάρης, να μουν και τραγουδιστής, δεν ήθελα άλλη χαρά.

Τρεις πηγες φειδι θα γινώ, την πόρτα σου (να έξωσω,

αυτòn τόν ψεύτη κι' άγαπάς να τόνε φων (μακόσω.

